

CHƯƠNG BA

ĐÊM TÂN HÔN LỊCH SỬ

Gian phòng cô dâu được sắm sửa mới, với những bức màn nhung màu xanh trời. Giường nệm chần gối... cũng là những thứ mới sắm.

Mai Anh nằm duỗi dài đôi chân trên giường ấm nệm êm, cõi lòng nửa say nửa tỉnh... Nàng vẫn mặc chiến áo cưới, chớ không muốn thay ra. Vì nàng còn muốn giây phút riêng mình với chồng trong lớp áo cưới.

Nàng kiên nhẫn chờ đợi...

Nhưng quả thật chưa có sự chờ đợi nào dài bằng sự chờ đợi của nàng đêm nay! Giờ khắc dằng dặc trôi qua... 1 giờ, 2 giờ, 3 giờ... Thời gian trôi qua mà Phan-xi vẫn chưa xuất hiện trước ngưỡng cửa!

Mỗi lần nghe tiếng động bên ngoài, tim Mai Anh đập mạnh tưởng chừng như muốn vỡ lòng ngực! Rồi sự im lặng lại trở về... Đêm khuya thanh vắng nghe từng tiếng tích tắc của đồng hồ.

Bỗng nàng nghe tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ... Mai Anh ngồi nhồm dậy, nổi vui mừng làm nàng ngất đi một giây. Nàng cho

tay sửa lại mái tóc, đôi môi điểm sẵn nụ cười tuyệt đẹp để đón mừng người yêu mà nàng mòn mỏi đợi chờ.

Nhưng không! Người hiện ra trước mắt nàng chỉ là cô tớ gái của nàng! Mai Anh thất vọng, nhưng cố giữ nụ cười để che giấu niềm đau.

Người tớ gái có lẽ cũng nhìn thấy nụ cười gượng gạo đó, nên tìm lời an ủi:

- Tiểu thư đẹp quá! Em tin đời tiểu thư sẽ được hạnh phúc. Đừng nên buồn tiểu thư ạ!

- Ta đâu có buồn?

Sau câu nói, Mai Anh giả vờ cười lớn, rồi hỏi:

- Sao? Các ông khách đã rời phòng ăn chưa?

- Để em đi xem họ ra sao?

Đứa tớ gái vừa đáp vừa chạy tung khỏi phòng. Mai Anh còn lại một mình đứng tựa bên cửa sổ, nhìn ra ngoài trời...

Đêm nay một đêm không trăng sao. Vạn vật như chìm đắm trong màu đen bao la. Dù không có ánh sáng của trăng sao, Mai Anh vẫn mừng rỡ được cảnh vật đó đây của tòa lâu đài đồ sộ Sơ-tông.

Khu vườn kia... khóm hoa nọ... ngọn đồi cỏ xanh mượt bên cạnh khu rừng thông cao vút... Đó đây mọi vật đều quen thuộc thân yêu với nàng.

Bởi nàng được nuôi dưỡng và lớn lên trên mảnh đất này với tình yêu duy nhất của người dì ruột Huê-li. Giờ dì ra đi vĩnh viễn, nỗi đốn đau của cuộc sinh ly tử biệt nàng sẽ được hàn gắn bởi cuộc đời mới với người yêu. Nàng hy vọng với tình yêu của chồng sẽ giúp nàng phai pha sự thiếu mất dì.

Thế nhưng, đêm nay, đêm «động phòng hoa chúc» này, Mai Anh cảm nghe cô độc hơn bao giờ hết!

Bởi vì ngoài kia... trước mắt nàng hiện giờ chỉ có màn đêm đen tối! Và ở đây... trong gian phòng cưới, một cô dâu đơn chiếc vào đêm tân hôn! Còn gì chua chát hơn?

Nghĩ đến đây nàng tưởng chừng như không còn chịu đựng nổi niềm cô quạnh mênh mang nên rời khung cửa sổ, đi tới đi lui trong phòng. Sau cùng nàng ngồi trước bàn trang điểm soi gương, ngắm lại bóng mình...

Người con gái trong gương đẹp như đoá hoa hồng buổi sớm, mà dường như có điểm vài giọt sương trên khóe mắt?

Nàng nhớ lại kể từ ngày quen biết với Phan-xi, chưa bao giờ chàng nói với nàng lời yêu đương, dù bằng ánh mắt!

Nếu chàng không yêu nàng, tại sao chàng tới lui thăm viếng? Và tại sao chàng lại muốn kết hôn với nàng?

Nghĩ chồng không yêu mình, Mai Anh đau nhói ở tim. Nhưng lý trí nàng vội vàng bào chữa cho người tình: «Có lẽ chàng là người kín đáo, tình yêu không bộc lộ ra ngoài, nên không mở miệng nói lời yêu đương với ta!»

Có tiếng động khẽ bên ngoài làm Mai Anh ngưng giòng tư tưởng. Người tớ gái trở lại với vẻ mặt khác thường. Mai Anh vội hỏi:

- Thế nào? Khách đã ra về hết rồi chứ?

- Thưa... thưa...

Người gia nhân trung thành không biết nói lời nào cho cô chủ không ưu phiền, nên áp úng không ra lời. Mai Anh nóng lòng lớn tiếng:

- Sao? Người nói cho ra tiếng có được không?

- Thưa... hầu hết đều ra về.

- Hầu hết nghĩa là thế nào?

- Không còn ai nữa, ngoài người Mỹ ở lại với phu quân của tiểu thư.

Mai Anh thở ra!

Nàng thật không tưởng tượng nổi chồng nàng có thể khấn khít với khách mới quen đến độ quên cả cô vợ mới cưới!

Đạt Sơn Bo-fo là ai? Hấn và chồng nàng có điều gì quan trọng phải bàn bạc suốt đêm?

Nàng suy nghĩ một giây chợt tìm ra nguyên nhân, nên mỉm cười hỏi người tớ gái:

- Chắc họ uống say mềm rồi phải không?

- Thưa họ không ở trong phòng ăn, mà hiện trong phòng đánh bạc!

- Họ đánh bạc tới giờ này sao?

Người tứ gái không đáp, chỉ gật đầu với vẻ mặt buồn thiu. Mai Anh mím môi để dẫn cơn tức giận trước mặt gia nhân và không muốn nó nhìn thấy nỗi đau thương và tuyệt vọng của mình. Một lúc sau môi miệng nàng chợt buông lời than thân:

- Chàng vui say cờ bạc, trong khi ta mòn mỏi đợi chờ!

Điều này Mai Anh không lạ gì! Nàng nghe biết hình như Phan-xi rất thích những cuộc đò đen. Dì Huê-li vốn biết chuyện này, nhưng không cho là quan trọng.

Thật không ai tưởng tượng nổi chú rể say cờ bạc đến nỗi quên cả đêm tân hôn!

Nàng cố dẫn cơn cảm xúc, nhưng lệ vẫn trào ra. Người tứ gái dường như chia xốt được nỗi khổ của chủ nên mắt cũng rung rung lệ.

Nó lặng im nhìn cô dâu trẻ trong lớp áo cưới và thâm xốt thương cuộc đời của chủ sớm mang lệ buồn. Nó thương cảm mà không biết nói sao để an ủi, sau cùng hỏi thật nhỏ:

- Em giúp tiểu thư thay đổi xiêm y nhé?

Tiếng nhỏ nhẹ của người tứ gái làm Mai Anh nhớ lại sự hiện diện của nó. Nhìn đôi mắt nó long lanh lệ, nàng vô cùng

cảm động và cảm thấy hối hận, vì đã làm buồn lòng nó, nên gượng cười nói:

- Em đi ngủ đi nhé? Ta muốn đọc sách một lúc, rồi sẽ tự thay áo.

Dứt lời nàng với tay lấy quyển sách nơi bàn viết, đọc ngấu nghiến, tưởng chừng như say sưa với sách lắm!

Người tớ gái cúi đầu chào rồi lẳng lặng đi ra, khép cửa phòng lại.

Chờ nó khuất tầm mắt, Mai Anh buông quyển sách trên tay, ôm mặt khóc như mưa. Nàng khóc thật nhiều và thật lâu. Nỗi uất ức và tuyệt vọng làm nàng nấc từng tiếng to. Chiếc khăn tay bị vo tròn và cắn chặt giữa hai hàm răng nhỏ xíu của nàng.

Giờ khắc lạnh lùng trôi qua... lòng nàng cũng dịu vợi, lệ cũng cạn khô. Bỗng nàng liên nghĩ đến sự bất hạnh xảy ra cho chồng. Biết đâu chàng hiện bị ngã bệnh thành linh?

Nghĩ điều đó nàng cuống cuống sợ hãi, tung cửa phòng chạy ra ngoài, định đi tìm chồng. Nhưng chạy đến cầu thang nàng cảm nghe có chút lòng tự ái khi nghĩ rằng: «nếu chồng đang vui say cờ bạc thì nàng còn mặt mũi nào nhìn cảnh ấy?»

Ý nghĩ ấy khiến chân nàng khựng lại và quyết định trở vào phòng, khoá cửa lại, cởi bỏ lớp áo cưới và lên giường nhắm mắt lại tìm giấc ngủ để quên nỗi lo âu và sự chờ đợi.

Lại thêm một giờ trôi qua...

Đêm trường im vắng mà nàng cũng không chớp mắt được! Nàng lắng tai nghe xa xa có tiếng côn trùng rĩ rả. Bỗng có tiếng kêu khác thường của chim ục vọng lại từ khu rừng...

Trong lòng hồi hộp lo âu, Mai Anh ngồi bật dậy như cái lò xo, chạy đến cửa sổ phóng tầm mắt nhìn bên ngoài...

Nàng có thấy gì đâu, ngoài một vùng cây cỏ của một đêm không trăng sao!

Mai Anh trở lại giường mắt nhắm lại... Thành linh có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ. Tim Mai Anh đập dồn dập...

«- À, thì ra giờ này chàng mới chịu đến với ta!»

Nỗi buồn của sự chờ đợi giờ đã tan biến, nhưng chút lòng tự ái khiến nàng chưa muốn mở cửa tức khắc, mà nàng cũng chưa biết sẽ có thái độ nào với chồng? Tự hỏi:

«- Giận chàng? Trách chàng? Hay sẽ ôm chàng trong niềm vui sướng và bỏ qua tất cả những ưu phiền?»

Dù sao nàng cũng phải mở cửa, dù chưa biết mình sẽ có thái độ nào.

Cánh cửa được mở ra...

Bỗng nàng thét lên một tiếng hãi hùng!

Trước mắt nàng... trước ngưỡng cửa phòng nàng... người đàn ông đứng đó không là Phan-xi, người chồng yêu quý của nàng, mà lại là Đạt Sơn Bo-fo, tên Mỹ!

Mai Anh vừa giận vừa hổ thẹn, vì sự có mặt thình lình của hắn, mà nàng trong lớp áo ngủ mong manh không đủ che thân!

Nàng lính quýnh lấy áo choàng khoác vào người, lòng đã lấy được bình tĩnh, cau mày hỏi:

- Đêm hôm khuya khoắc thế này, chẳng lẽ ông còn muốn thăm tôi? Tôi thật không tưởng tượng nổi ông có can đảm gõ cửa phòng tôi vào giờ này. Ông có biết tôi đang chờ chồng tôi không?

- Tôi biết! Chính vì vậy mà tôi đến đây để báo tin cô, chồng cô sẽ không tới đây. Nhất là đêm nay người đó sẽ không đến đây!

Mấy lời của hắn khiến Mai Anh biến sắc. Nàng nghĩ có điều gì hiểm nguy xảy ra cho chồng nên ánh mắt lộ vẻ sợ hãi. Người Mỹ dường như đọc được nỗi lo sợ của nàng, nên nói trấn an:

- Đừng lo! Không có điều gì hiểm nguy xảy ra cho chồng cô đâu!

- Chắc là ông ép chồng tôi uống say ngất ngư phải không?

Hắn không đáp lời nàng, bước vào phòng khép cửa lại, mà không chờ sự chấp thuận của nàng. Mai Anh tròn mắt giận dữ nhưng chưa kịp phản ứng thì hắn mỉm cười, nhỏ nhẹ:

- Cô là người có thể kéo chú rể về phòng hoa chúc, sao lại để cho người khác ép uống rượu? Cô quả là cô dâu có giáo dục tốt đó!

- Hừ, ông đừng mở miệng nói với tôi hai tiếng giáo dục. Giáo dục tôi tốt hay xấu, mặc tôi! Việc gì đã xảy ra cho chồng tôi? Ông hãy nói nhanh lên và đi ra khỏi phòng tôi ngay!

Hắn cười nhẹ:

- Cô không hiểu khách đó nhé! Nhưng dù sao tôi cũng có điều muốn nói với cô. Câu chuyện khá dài... và cũng khó mở đầu... Cô cho phép tôi kể dài dòng một chút nhé?

Hắn cúi đầu chào nàng một cách kính cẩn, rồi thản nhiên ngồi xuống ghế bành cạnh lò sưởi. Đôi chân dài của hắn duỗi thẳng ra, đôi mắt chiếu thẳng phía nàng...

Mai Anh cũng nhìn hắn bằng đôi mắt xanh nửa phần oán ghét, nửa phần lo âu, chờ nghe hắn nói... Nhưng hắn vẫn chăm chăm nhìn nàng, vừa như thương hại không thể mở lời, vừa như trêu chọc cố kéo dây dưa... Tuyệt nhiên hắn chưa chịu bắt đầu câu chuyện!

Sự im lặng của hắn khiến Mai Anh không nhịn được nữa, bưng bưng giận, nói lớn:

- Tôi lập lại lần chót! Nếu ông không có điều gì phải nói, hãy ra khỏi phòng tôi ngay, nếu ông không muốn bọn tôi tở của tôi tống cổ ông.

Hắn dụi dụi phân bày:

- Ở vào địa vị cô, tôi sẽ không có thái độ như vậy! Thử hỏi cô la làng lên, bọn gia nhân tới đây nhìn thấy cô và tôi vào giờ này, cô không xấu hổ sao? Tốt hơn cô tới ngồi nơi ghế kia...

Hắn chỉ chiếc ghế đối diện với ghế hắn ngồi, rồi nói tiếp:

- Tôi thật muốn nói chuyện đứng đắn với cô. Xin cô hãy lắng nghe điều tôi sắp tường thuật.

Không hiểu sao Mai Anh ngoan ngoãn nghe lời hắn? Nàng đến ngồi nơi ghế, sắc mặt lạnh lùng, giọng nói cũng lạnh băng băng:

- Được rồi! Ông nói đi! Tôi rửa tai nghe đây! Có điều ông nên nói vắn tắt. Tôi không thể tiếp ông lâu dài đâu!

- Vâng! Tôi xin vắn tắt. Phu nhân Ra-me!

Hắn gọi nàng với tên chồng bằng giọng kính cẩn và nói:

- Điều mà tôi kể rất phũ phàng. Chỉ sợ phu nhân không chịu đựng được!

Mai Anh cười nhẹ, giọng mai mỉa:

- Ông tử tế quá! Ở đâu ông học được tính tốt đó vậy? Nhưng thôi, muốn nói gì thì nói nhanh lên! Đã mất thì giờ nhiều quá rồi!

Vì giọng nàng vừa mai mỉa vừa khinh miệt, nên gương mặt hắn thoáng tái. Hắn buông lời khô khan:

- Tôi nhờ biết cuộc đời nên tôi biết xét đoán người. Thế thôi!

Mai Anh cười nhạt:

- Mời ông vô đề cho!

- Tôi và chồng cô đánh bạc!

- Việc này tôi biết.

- Và chồng cô bị thua!

Mai Anh bật cười thành tiếng trong và dòn. Tự nghĩ:

«- Vì chồng nàng thua bạc, nên hấn tới nàng đòi nợ vào giữa khuya!»

Nàng bỗng ví hấn như trẻ con, chơi bạc lần đầu được ăn nên cuống cuống sợ mất.

Nàng nhìn hấn mỉm cười. Nụ cười và giọng nói của nàng trở nên dễ chịu:

- Nếu chồng tôi thua bạc với ông, sáng ngày chàng sẽ trả. Ông đừng lo ngại nhé?

- Đương nhiên là chồng cô đã thanh toán rồi. Phần cô, cô cũng phải thanh toán nữa!

Mai Anh cau mày hỏi:

- Ông muốn nói gì?

- Công tử Ra-me thua hết tiền bạc của mình và luôn cả tiền bạc gia sản thuộc về cô và...

- Ông nói sao?

Giọng nàng hơi run, sắc mặt tái xanh. Nàng không còn bình tĩnh nghe câu chuyện hắn nói. Nhưng hắn vẫn tiếp tục nói:

- Chồng cô đã thua canh bạc bằng tất cả gia sản của cô, đất đai của cô, kể cả tòa lâu đài và... còn hơn thế nữa!

Mai Anh cảm nghe toàn thân tê lạnh, người đờ đẫn không nhúc nhích được nữa!

Nàng nhớ dì Huê-li và Cha Ga-thi thường kể rằng: «có một số thanh niên Anh say mê cờ bạc, đôi khi chỉ một đêm mất cả sản nghiệp nhà cửa đất đai... Cuối cùng họ phải xách gói ra đi với hai bàn tay trắng».

Nhưng Phan-xi chồng nàng, một người chồng quý phái cao sang dường ấy, lẽ nào đắm đầu vào trò chơi ngu muội đó sao? Không thể nào tin được!

Nàng lắc đầu nói:

- Tôi không tin! Ông nói dối! Chồng tôi không thuộc loại người nông cuồng đó.

Hắn nhìn nàng bằng ánh mắt thương hại, khẽ nói:

- Tội nghiệp cô, không biết gì cả! Cô quả thật không biết gì về người cô lấy làm chồng!

- Dì tôi biết chàng từ thuở bé, tưởng cũng đã đủ!

- Những người như dì cô suốt ngày quanh quẩn trong nhà, làm sao biết được chuyện người khác? Nhất là con người thật của Phan-xi Ra-me? Dù sao chồng cô đã thua tôi. Hắn đã mất những gì thuộc về hắn, những gì thuộc về cô và còn hơn thế nữa... Đó là sự thật!

Đôi mắt Mai Anh vô tình nhìn lên... bắt gặp tia mắt của tên lãng tử. Gương mặt hắn giờ đây nàng càng chán ghét hơn. Nhưng câu nói của hắn khiến nàng lưu ý, nên buộc lòng phải lên tiếng hỏi hắn thêm:

- Đã hai lần tôi nghe ông nói «và còn hơn thế nữa» nghĩa là sao?

Đạt Sơn Bo-fo không đáp câu hỏi của nàng. Hắn liếc nhìn nàng và mừng tượng phản ứng của nàng sau khi nghe hắn giải thích câu nói ấy. Hắn chợt nghe thích thú về người con gái trước mắt. Mặt hắn lộ vẻ khoan khoái ngông ngông...

Mai Anh không để cho hắn nín im. Nàng hất mặt cao giọng hỏi:

- Sao? Ông còn muốn mưu mẹo dở trò gì nữa mà không chịu giải thích? Hay là ông quá sợ rồi?

Hắn vẫn cứ chăm chăm nhìn nàng một lúc mới nói giọng thật dụi:

- Tôi tự hỏi, cô sẽ ra sao khi nghe tôi giải thích câu nói ấy?

Mai Anh sáng giọng:

- Có gì giải thích nhanh lên! Đừng nói quanh co, chán tai lắm!

- Khi công tử Ra-me thua hết tiền bạc tài sản của hắn và của cô, hắn không còn gì để đặt cược nữa. Hắn muốn gỡ ván bài cuối cùng nên đề nghị tôi: «Nếu lần này hắn ăn, hắn sẽ lấy lại được những gì đã mất. Bằng cũng vẫn bị thua thì... thì... cũng thuộc về tôi luôn».

- Mà là vật gì chớ?

- Cô!

- Câu trả lời vừa ngắn vừa gọn vọt ra khỏi cửa miệng hắn, Mai Anh có cảm tưởng như vừa bị một nhát gươm đâm thẳng vào ngực. Nàng nghe tay chân rụng rời, đầu óc muốn nổ tung!

Nàng vùng đứng lên khỏi ghế và bước thụt lùi như muốn trốn chạy sự thật. Một sự thật quá kinh khủng làm nàng sắp phát điên!

Trong khi đó, kẻ đối diện với nàng vẫn im lặng nhìn nàng. Hắn không có vẻ một tên mất trí, nói loạn.

Một thoáng trôi qua... Nàng đã lấy được bình tĩnh, liền phản ứng:

- Ông làm rồi! Tôi nào phải là kẻ nô lệ mà ai có quyền bán, quyền nhượng cho khác khác? Ngay cả tài sản và đất đai của tôi cũng thuộc về tôi. Không ai có quyền lấy, ngay cả Phan-xi Ra-me!

- Chỉ cô làm mà thôi! Trước pháp luật cô là vợ hắn. Những gì thuộc về cô, cũng thuộc về hắn. Riêng cô, hắn chỉ đặt cuộc đêm nay thôi. Phải! Đêm «động phòng hoa chúc» này hắn đã nhường lại cho tôi và tôi thì...

- Và ông chỉ mong đợi điều đó phải không? Mời ông ra khỏi phòng tôi ngay! Tôi không thuộc loại đàn bà để mấy người tính điều như nhóp!

Nàng vừa nói vừa đưa tay chỉ hắn ra cửa. Hắn đứng lên khỏi ghế, nhưng thay vì vâng theo lệnh nàng bước đi, hắn tiến thẳng về phía nàng... Hắn cố biểu hiện nét mặt hết sức chân thành và giọng nói thật xúc cảm để nàng nghe lời hắn:

- Tôi biết cô chống đối. Tôi biết cô không thích những gì đã xảy ra... Chính vì vậy tôi cảm thương cô. Tôi muốn cứu...

- Tôi không muốn nghe thêm một câu một tiếng nào nữa! Nếu ông còn biết điều liêm sĩ, hãy rời phòng tôi tức khắc!

Trước sau nàng vẫn thái độ chán ghét hắn, khiến hắn bực tức sảng giọng:

- Ha! Cô thật là người không thông hiểu tình lý phải trái gì cả! Thử hỏi cô có thể nào tiếp tục yêu người chồng đã đem vợ mình để đặt cuộc vào đêm tân hôn cho một ván bài? Đáng lý cô phải gớm ghiếc hắn. Phần tôi, tôi được cuộc, tôi có quyền ôm ấp cô. Nhưng không! Tôi quý trọng cô, tôi thương

hại cô. Tôi muốn cứu cô khỏi hấn và đem cô đi thật xa, đi về xứ tôi. Ở đó cô sẽ quên điều phiền muộn và tìm được hạnh phúc. Kìa, trước mắt chúng ta là biển cả. Biển cả sẽ ngăn cách cô với người chồng ghê tởm đó.

Mai Anh vẫn lạnh lùng:

- Tôi chưa thể tin lòng nghĩa hiệp của ông, ngoại trừ ông chịu chấp thuận lời cầu xin của tôi.

- Điều gì?

- Trả lại cho tôi tất cả những gì ông đã thắng cuộc với hấn. Tôi muốn nói những gì thuộc về tôi, như tài sản, nhà cửa, đất đai của tôi. Ông trả lại cho tôi! Nếu ông đồng ý thì tôi hứa sẽ nghĩ đến đề nghị của ông... nghĩ đến ông! Như vậy tôi đến với ông bằng tình bạn chân thành tự hiến, chớ không vì áp lực.

Hấn đang đối diện với nàng, vụt quay mặt đi. Hấn bắt đầu bực tức về đề nghị của người đàn bà trẻ con này. Hấn cố dằn cơn nóng giận, song tiếng nói vẫn còn gay gắt:

- Không được! Tôi thắng cuộc lần này là điều may mắn cho tôi. Chiếc tàu của tôi vừa bị bão tố tàn phá, tôi cần tiền để sửa chữa, hoặc mua tàu khác và cũng cần mua thêm thủy thủ và những thực dụng khác. Hoặc giả...

Hấn quay mặt nhìn thẳng vào mắt nàng, đôi mắt ướt át chan chứa tình yêu, giọng nói đầy xúc cảm:

- Hoặc giả nàng bằng lòng cùng tôi đêm nay... Rồi sáng mai tôi sẽ ra đi và trả lại nàng tất cả.

Hắn vừa nói vừa từ từ tiến tới bên nàng... Mai Anh thụt lùi... thụt lùi... Hắn tiến tới và cứ mãi tiến tới... Cho đến lúc Mai đụng vào vách không thụt lùi được nữa, nàng kinh hãi thét lên:

- Không bao giờ! Ông muốn chiếm lấy tài sản của tôi thì hãy lấy. Nhưng tôi không bao giờ để ông đụng vào người tôi, dù mai này tôi và chồng tôi có phải cuốn gói rời nơi đây.

Câu chót của nàng làm hắn tuyệt vọng. Hắn dừng lại và nhún vai ra chịu bất lực trước sự cứng rắn của nàng. Bây giờ hắn không thèm nhìn nàng nữa, giọng hắn nửa chán chường, nửa mỉa mai:

- Bà quả thật kiêu hãnh, phu nhân Ra-me ạ! Bà rất xứng đôi với người chồng quý phái của bà lắm! Thôi thì nếu đã là con đường bà lựa chọn, tôi không nên níu kéo làm gì! Chúc bà hạnh phúc tuyệt vời với người đàn ông ấy. Hãy gắng nắm giữ phu quân của bà nhé?

Hắn bước đi vài bước, chợt đứng lại nói tiếp:

- À, tôi cho phép bà lưu lại đây ít hôm để thu dọn hành trang. Sau đó tôi sẽ cho người đến đây tiếp nhận. Tôi đi đây. Vĩnh biệt bà !

Hắn nói một mạch rồi cúi đầu chào nàng và bước nhanh ra cửa. Trong cơn hoảng hốt Mai Anh có cảm tưởng như người đàn ông trước mắt ra đi mang theo tất cả những gì thuộc sở hữu của nàng! Tài sản này... lâu đài này... Công trình của ngoại tổ nàng bỗng chốc rơi vào tay kẻ khác!

Hận thù ngùn ngụt dâng lên, mà kẻ thù trước mắt nàng là hấn! Nàng không thể để hấn rời nơi đây một cách dễ dàng nên chạy theo níu hấn lại, ý chừng muốn ăn thua với hấn.

- Tôi thù ông! Cho đến chết tôi vẫn thù ông!

Nàng níu kéo và đập binh binh lên người hấn, y như một người tóm được kẻ cướp. Nét mặt nàng lúc đó trông thật thảm hại, nước mắt ràn rụa...

Hấn cứ để mặc tình cho nàng làm dữ với hấn. Dường như hấn thích thú trước thái độ hung hăng của nàng hơn là phần nô?

Hấn mỉm cười, nói giọng ngọt ngào:

- Cứ thù tôi nhiều hơn nữa Phu nhân Ra-me ạ! Nàng thù tôi nhiều tôi càng thích. Vì lòng hận thù của đàn bà đôi khi là dấu hiệu của tình yêu.

Nàng buông hấn ra... Thình lình hấn vọt bước tới ôm trọn nàng vào lòng, môi hấn vọt đặt lên môi nàng...

Mai Anh cố vùng vẫy, nhưng vẫn không làm sao thoát khỏi đôi vòng tay rắn chắc của hấn. Môi hấn vừa ấm vừa mềm, như có năng lực huyền bí làm cho toàn thân nàng tê dại... và sự chống đối của nàng yếu dần... yếu dần... Nàng có cảm tưởng như mình đang hôn mê, đôi mắt nhắm nghiền, toàn thân bất động...

Bàn tay hấn không còn kèm chế nàng nữa. Bàn tay ấy ve vuốt má tóc mềm của nàng. Mai Anh vọt mở mắt ra... bắt

gặp đôi mắt hấn đang đăm đúi nhìn mình, đôi mắt nói trăm ngàn lời yêu đương!

Nàng cảm thấy hổ thẹn nên vùng khỏi vòng tay của hấn. Đồng lúc ấy hấn bỗng cười khanh khách:

- Cám ơn nàng đã tặng tôi nụ hôn đó. Mai Anh yêu quý! Một ngày kia tôi sẽ trở lại đòi nàng món nợ đêm nay... Tiếc rằng... tôi chưa hưởng được hạnh phúc ái tình với người đàn bà đẹp như nàng!

Cửa phòng đóng lại, vang một tiếng khô khan. Lúc ấy Mai Anh mới biết hấn đã đi rồi. Nàng còn lại một mình với nỗi nhục nhã, niềm đau và sự chán chường!

Còn đâu nữa cuộc đời nàng? Bỗng nhiên trong một đêm nàng bị mất tất cả! Thiên đường của nàng... nay mai sẽ về tay kẻ khác ! Còn sự thật nào phủ phàng và đau đớn hơn?

Nàng lắng tai nghe tiếng vó ngựa xa dần. Hấn đã đi mất rồi mà hồn nàng còn chơi vơi chưa tỉnh!

Nàng ngồi bất động trong sự im lặng đó thật lâu thật lâu... để mừng tượng những sự việc xảy ra. Bỗng nhiên lòng hận thù ngùn ngụt dâng lên... Vì ai? Ai đã gây nên thảm cảnh này? Chính hấn!

«Hấn» bây giờ nàng thấy rõ không ai khác hơn là người chồng yêu quý của nàng! Hấn phản bội tình yêu của nàng! Hấn không thương yêu nàng! Hấn chỉ là một tên lưu manh đào mỏ!

Giờ đây sự thật đã rõ ràng! Hấn cưới nàng vì gia sản này. Và bây giờ hấn bán tất cả gia sản, luôn cả thân xác nàng hấn cũng bán ra không một chút thương tiếc!

Có ai tội tệ hơn hấn? Có ai nhục nhã đau thương hơn nàng?

Nàng yêu hấn nhiều, nên hiện giờ tình yêu đổi thành hận thù cũng ngang nhau!

Nàng đi tới đi lui trong phòng, tâm tư rên siết, thể xác dày vò. Sau cùng nàng quyết định cho hấn một bài học, rồi sự việc ra sao mặc kệ.

Cùng một lúc với ý nghĩ miên man, nàng thay bộ y phục kỳ mã, tóc vấn cao lên, đôi mắt long lanh cương quyết, chớ không còn ủ dột nữa!

Nàng tung mình khỏi phòng. Hành lang của toà lâu đài dài hun hút và im lìm. Từ những song sắt nơi khoảng vách trống, gió thoảng qua nghe rõ tiếng xì xào của cây cỏ từ khu rừng xa.

Bóng tối tràn ngập, phòng ngách mênh mông... Tìm đâu ra Phan-xi trong tòa nhà đồ sộ này? Nàng còn đang phân vân không biết đi hướng nào tìm được «kẻ thù» Phan-xi! Chợt tai nàng nghe một tiếng động nhỏ từ gian phòng mà dì Huê-li thường dùng để uống trà. Nàng đẩy cửa nhẹ nhàng vào...

Phan-xi ngồi đó... lưng xây về phía nàng. Đôi chân hấn duỗi dài trên nền thảm, mắt nhắm lại, chùng như đang ngủ? Nhưng trên tay hấn vẫn còn nắm ly rượu đã cạn. Trên bàn cạnh chỗ hấn ngồi còn có chai Whisky đã voi một nửa.

Có lẽ hấn say lắm rồi!

Mai Anh nhìn một lần nữa người đàn ông nàng vừa mang tên... Tim nàng vụt đau nhói lên! Nàng chợt hiểu lòng thù hận đối với hấn nhẹ hơn tình yêu nàng dành cho hấn!

Trên vách phòng này dì Huê-li có trang hoàng những võ khí như gươm súng và những bảo kiếm.

Sự việc quá dễ dàng! Nàng chỉ cần rút kiếm từ trên vách tặng cho hấn một nhát, để kết liễu cuộc đời một tên phản bội!

Thanh kiếm đã nắm trong tay, nhưng lòng bồi hồi không nổi. Ngọn đèn sáp trên bàn cháy leo lét. Gương mặt đẹp trai của hấn bây giờ cũng bơ phờ như ánh sáng mong manh kia!

Lòng nàng trở lại tiếc thương, pha lẫn hận thù. Con người đó... nét mặt đó... đáng lý đã đem lại cho nàng những giây phút yêu đương tuyệt vời.

Nào đâu thân tượng trước mắt chỉ là hiện thân của quỷ! Con bực tức vụt trở lại, nàng vung thanh kiếm lên... Nhưng chợt nghĩ: «Nếu ta giết hấn đang lúc ngủ, linh hồn hấn sẽ không phục ta về hành động lén lút và đối với pháp luật ta sẽ mang tội giết người. Chi bằng gọi hấn thức để hai bên cùng giao đấu. Cuộc đấu kiếm vì danh dự xảy ra, nếu hấn chết, nàng rửa được cái nhục. Bằng nếu nàng bắt tài đấu thua hấn, bị hấn giết, thì dù có chết nàng cũng toại nguyện hơn là phải sống với cảnh ngộ hiện giờ».

Nghĩ là làm!

Mai Anh đập tay nhẹ nhẹ lên vai hắn. Một tay chống kiếm chờ đợi...

Phan-xi tỉnh thức mở mắt ra... thấy nàng trong thế kỳ quái, hắn nhíu mày hỏi:

- Chao ôi, làm gì lạ lùng giữa đêm tân hôn thế? Cô đang đóng trò gì đây?

Mai Anh những tưởng hắn sẽ rúng động và xấu hổ khi trông thấy nàng. Không ngờ hắn còn vênh vênh bộ mặt, lại còn buông lời nói móc. Con giận phùng lên, nàng nói như thét:

- Ông tưởng tôi là thú vật để ông mua bán thế nào tùy ý chẳng? Ông lầm rồi!

- À thì ra vì việc đó à?

Hắn mỉm cười gượng gạo và giọng nói nhừa nhựa hơi men:

- Anh chàng Bo-fo lãng mạn đấy! Hắn dám đánh đổi cả sản nghiệp mà hắn vừa thắng cuộc để được cô đêm nay. Tiếc rằng ta vẫn thua keo ấy!

- Ông tưởng hắn được tôi chẳng? Chẳng bao giờ!

- Tôi tin lời cô! Chắc chắn hắn bị cô chống đối và bỏ đi rồi nên cô mới tìm tôi! Bây giờ cô đã rõ mọi việc, hãy đi chỗ khác chơi, để tôi ngủ yên một lúc coi nào!

Hắn nói xong hai tay gói đầu lên ghế, mắt nhắm lại tìm giấc ngủ. Mai Anh nắm chặt đuôi kiếm, lạnh lùng ra lệnh:

- Hãy đứng lên!

Hắn mở mắt ra cầu nhàu:

- Cô còn muốn gì nữa? Tại sao ta phải đứng lên?

- À thì ra cho tới giờ người vẫn ngoan cố chưa biết lỗi mình! Này, bắt lấy!

Nàng nói cùng lúc tung thanh kiếm về phía gã. Đó là thanh kiếm thứ hai nàng vừa rút ra từ mặt vách. Nàng nói:

- Hãy đứng lên cầm kiếm mà giao đấu !

- Với ai?

- Dĩ nhiên là với tôi! Ông đã sỉ nhục tôi trong canh bạc ván bài. Giờ ông phải giao đấu với tôi để thanh toán món nợ danh dự đó.

Hắn cười dòn. Giọng cười thật hồn nhiên như vừa được nghe nàng kể một câu chuyện vui. Hắn chợt ngưng cười, nhỏ giọng khôi hài:

- Bà Ra-me muốn đấu kiếm danh dự với ông Ra-me chăng?

Mai Anh quát lên:

- Đừng gọi tôi bằng tên ông nữa! Tôi bây giờ không còn muốn mang tên ông, hiểu chưa? Tên tôi vẫn là Đờ-sơ-na! Bởi vì ông đã phản bội và làm nhơ danh ông rồi. Một khi tôi đã quyết cùng ông đấu một trận tử thù thì chắc ông không còn tồn tại nữa!

Hắn cười một tràng dài... cười nghiêng ngửa... cười không dứt, vừa nói giọng chế riễu:

- Này cô bé gốc Phú-lang-sa! (ám chỉ dân Pháp với ý nghĩa khinh miệt) Cô đóng kịch hay lắm đó! Chao ôi, nhóc con miệng còn hôi sữa mà muốn làm người lớn! Giờ này là giờ con nít đi ngủ, bé hiểu chưa?

Rồi hắn lảm bảm nói một mình:

- Cũng tại tên Mỹ hại đời ta ! Giờ đến con nhỏ này đeo bám ta nữa! Thật là chán!

Mai Anh tức lời hắn:

- Ông làm rồi công tử Ra-me ạ! Tôi không bám theo ông, mà từ chối làm vợ ông bắt đầu từ phút này!

Hắn làm gương mặt hết sức thiếu não:

- Thảm thay dù cô từ chối làm vợ ta và ta dù chán ngấy người vợ như cô cũng không được! Bởi vì hôn thú đã lập lên rồi!

- Tôi sẽ xin Tòa Thánh hủy bỏ cuộc hôn nhân này! Tôi tin Cha Ga-thi sẽ làm cho tôi. Có điều làm như vậy sẽ mất danh dự dòng họ nhà tôi. Nên tôi chọn thà làm người đàn bà

goá chồng. Tôi quyết giết ông để thanh toán món nợ danh dự này! Nào, cầm kiếm, đứng lên!

Dứt lời, nàng cầm kiếm đứng vào thế thủ. Phan-xi vẫn chưa tin nàng dám đấu với hắn nên hỏi:

- Cô nói thật hay đùa? Cô đang điên hay tỉnh? Có bao giờ cô thấy một người đàn ông đấu kiếm danh dự với đàn bà không? Chao ôi, đừng đừng như tôi mà cầm kiếm đâm lộn với đứa con gái nhóc con miệng còn hôi sữa như cô à? Hoang đường! Quả là hoang đường!

- Đừng nói nhiều lời vô ích! Tôi quyết không để ông sống hơn ngày hôm nay đâu!

Phan-xi bực mình thóa mạ:

- Dân Pháp chúng bây lì lợm cả một giống giòng!

«Véo» thanh kiếm của Mai Anh đâm thẳng vào người hắn. Hắn buộc lòng phải đứng lên cầm kiếm chống đỡ. Mai Anh nghiêng răng nói:

- Gắng mà chống đỡ một công dân Pháp đang thanh toán món nợ danh dự đây.

Hắn giao đấu với nàng bằng ánh mắt khinh thị. Nhìn hình dáng nàng nhảy múa theo đường kiếm, hắn trề môi:

- Bộ dạng mày như con khỉ nhỏ! Có những lúc tao nghĩ, mày hiện giờ không còn gì nữa để tao cần, nên muốn giết quách mày cho xong!

Trong khi hấn nói, hấn phải chống trả đường kiếm mãnh liệt của Mai Anh.

Bây giờ Mai Anh mới thâm phục sự giáo dục của dì Huệ-li! Nhờ dì đào tạo nàng cả văn lẫn võ mà nay nàng có dịp xử dụng.

Bây giờ Mai Anh mới nghe rõ từ cửa miệng đẹp của hấn phun ra những lời nói như nhớp hung dữ! Cái miệng mà ngày nào nàng ước mơ được hôn lên đó... giờ nó dơ dáy đáng tởm như miệng loài rắn độc!

Tình không còn, uất hận dâng cao, giúp cho đường kiếm của Mai Anh như có sức mạnh vô hình.

«Véo», mũi kiếm của nàng đâm trúng mặt hấn. Cái mặt đẹp của hấn nhuộm máu, tuy không sâu, cũng làm cho hấn điên tiết.

Bây giờ hấn không còn khinh thị Mai Anh nữa! Hấn đã bắt đầu kinh sợ và thận trọng chiến đấu. Nhưng sau một đêm mệt mỏi vì bài bạc, vì rượu, vì tuyệt vọng mất sạch tất cả... Đường kiếm của hấn mỗi lúc một yếu dần. Trái lại Mai Anh càng đánh càng hăng!

Bỗng Mai Anh thét lên một tiếng. Thanh trường kiếm trên tay nàng đâm thẳng vào ngực hấn. Máu từ ngực hấn phun ra...

Hấn bủn rủn buông rơi thanh kiếm trên tay. Mắt hấn nhìn Mai Anh trân trối như không tin nàng dám làm điều đó. Hấn mở miệng như muốn nói gì? Nhưng từ cửa miệng hấn máu trào ra... Hấn ngã quì!

Mai Anh nâng đầu hẳn lên, nói:

- Ông đã sỉ nhục tôi. Giờ thù tôi đã trả. Tôi tha tội ông rồi! Thôi ông hãy chết trong bình yên.

Mặt hẳn nhợt nhạt, nhưng mắt còn mở. Hẳn nhìn nàng bằng cái nhìn yếu ớt. Mai Anh chạnh lòng nói thêm:

- Đáng lý ra tôi yêu anh. Tiếc rằng chúng ta không duyên vợ chồng với nhau.

Hẳn nhắm mắt ngủ yên.

Mai Anh còn trong trạng thái bất động, bỗng nghe tiếng thét sau lưng:

- Phan-xi! Phan-xi! Trời ơi, anh sao vậy?

Mai Anh giật mình quay mặt lại... I-vy từ bên ngoài chạy vào ôm xác đầy máu của Phan-xi, lăn lộn khóc gào, tưởng chừng như cô ta cũng muốn chết theo.

Mai Anh cũng tê tái đứng yên nhìn I-vy khóc. Bỗng nhiên I-vy nín khóc, nhìn Mai Anh với ánh mắt hận thù, nói:

- Người giết chàng phải không? Chàng yêu ta chớ không yêu người, nên người vì ghen mà giết chàng! Trời ơi! Chàng chết rồi! Chàng chết thật rồi!

- Ta cùng hẳn giao đấu. Hẳn chết bởi đường kiếm của ta. Kìa, người xem... thanh kiếm của hẳn còn đó.

I-vy càng khóc to hơn:

- Tay người đẫm máu người! Người là đứa con gái tôi lai giống! Trời ơi! Người chỉ vì ghen mà dám giết người yêu của ta!

Mai Anh hỏi:

- Người yêu hẳn lắm sao?

I-vy lấy tay quệt lệ, rồi ngẩng mặt nhìn Mai Anh nói bằng giọng hãnh diện:

- Đúng! Từ lâu rồi chàng và ta yêu nhau. Chúng tôi là đôi nhân tình thương yêu đậm đà nhất. Tiếc rằng chàng không có gia sản, ta cũng không! Bỗng nhiên có người ở đâu hiện ra... Chính là dì người! Dì người giàu có ngu muội nên chúng tôi tính kế chiếm gia tài này. Chàng đẹp trai, việc chinh phục người dễ như lấy món vật trong túi! Chỉ có người ngốc nghếch mới si mê chàng. Chàng định cưới người xong sẽ chuyển lần tài sản của người về Luân Đôn để lập tổ uyên ương với ta, bỏ người ở lại trong làng này...

Lời tự thú của I-vy, Mai Anh càng nghe càng ghê tởm buồn nôn, toàn thân ớn lạnh. Nàng nhớ lại gương mặt hiền từ của dì Huê-li... Cũng vì dì quá thật thà tin người mà không biết đôi nhân tình này toa rập với nhau để chiếm đoạt gia sản này. Nàng nghe thương hại người dì ruột và thương hại chính mình, nên lòng lại nổi cơn thịnh nộ:

- Các người khoan vội vui mừng vì lòng gạt được ta và dì ta. Gia sản này giờ đã vào tay người khác rồi!

- Vì sao chứ?

- Vì Phan-xi yêu dấu của ngươi đã thua bạc làm mất sạch gia sản của ta chớ còn gì nữa? Phải! Ta đã mất tất cả cũng vì hấn! Nhưng danh dự ta còn, ngươi hiểu chưa? Ta cùng hấn đã đấu trận danh dự đó. Hấn thua, hấn chết bởi lưỡi kiếm của ta! Đáng đời hấn lắm!

- Mà cũng đáng đời ngươi nữa! Ngươi giết chàng thì được sống yên lành sao? Pháp luật sẽ trừng trị ngươi, treo cổ ngươi về tội sát nhân!

- Ta cùng hấn giao đấu¹, chớ không phải ta giết hấn.

- Ai làm chứng cho ngươi?

- Sự việc rành rành đó, ngươi cũng thấy rõ.

- Ta sẽ khai trước pháp luật ngươi vì ghen mà giết chàng trong lúc ngủ mê. Pháp luật sẽ tin lời ta. Đầu ngươi sẽ bị treo để đền tội sát nhân! Ngay bây giờ ta sẽ la làng lên cho mọi người đến đây nhìn thấy ngươi là tên giết người lén lút.

Vừa nói, I-vy vừa chạy đến cửa phòng thét la inh ỏi. Mai Anh thấy thế ngay phóng tới chặn lối đi cô ta, nói:

- Câm miệng! Câm ngươi không được la lối làm loạn cả lâu đài.

¹ Xã hội Âu Mỹ thời này giết chết người bởi trận đấu kiếm danh dự (duel) có chứng nhân hai bên, không bị tội. Còn giết người trong trường hợp khác đều bị treo cổ để đền tội sát nhân.

I-vy biết thế yếu của Mai Anh, càng to tiếng hơn:

- Ta sẽ đánh thức mọi người trong lâu đài này để bắt tên sát nhân.

- Những người trong nhà này đều là gia nhân của ta.

- Không ai tin lời một kẻ lai giống như người, dù là gia nhân đây tớ của người!

Mai Anh vừa giận vừa sợ, cơn thịnh nộ lại trào dâng. Nàng vung kiếm lên cố ý hăm dọa I-vy. I-vy biết yếu điểm của Mai Anh, càng thét to lên:

- Bớ người ta! Cứu tôi!

Không thể chần chừ, Mai Anh vung kiếm đâm I-vy một nhát nhẹ tay. Nàng không cần biết cô ta sống chết ra sao, chạy nhanh về phòng mình lấy vôi ít tiền với râu ngọc trai của mẹ và món quà cưới của công chúa tặng cho, rồi khoác áo choàng, lên ra chông ngựa. Giờ ấy không có người, nàng phóng yên ngựa phi nước đại.

* * *